

[Formanden.]

den manglende Interesse for Rigsdagens Arbejde, som Folkeafstemningen afslørede, og gaar hermed over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Gregersen: Den Afstemning, som vi diskuterer i Dag, er i mange Henseender mærkværdig. Alle politiske Valg gaar jo ud paa at vinde Magten, Magten i sig selv og forhaabentlig ogsaa Magten til at gennemføre politiske Programmer, som man har vundet Tilslutning paa. Men netop ved denne Afstemning har vi set det Sær-syn, at Venstre har opfordret sine Vælgere til at sikre Socialdemokratiet Magten, ikke for en enkelt Valgperiode, men langt ud i Fremtiden. Venstre rettede en Opfordring til sine Vælgere om at staa Vagt om det socialdemokratiske Flertal i Landstinget, oven i Købet efter at Regeringspartierne ved Folketingsvalget den 3. April var blevet svækket. Venstres Vælgere fulgte Opfordringen, og Magten her i Landet er nu af Venstre blevet sikkert forankret i Regeringspartiernes Flertal i Landstinget.

Jeg har aldrig kunnet begribe, hvad Venstre vilde opnaa ved dette. Det, Partiet vil opnaa, er i hvert Fald ikke at lette Vejen for Partiets egen Politik. Det ærede Medlem Hr. Krag har udtalt, at det er ikke Hr. Stauning, der bestemmer, hvad der skal diskuteres i dette Land. Det er rigtigt, men Statsministeren kan — det kan man beklage eller ikke beklage, som man nu har Sind til — bestemme, hvad der skal ske, og det er det ærede Medlem Hr. Krag, der for lange Tider har ordnet det saaledes, at det ærede Medlem Hr. Krag og andre Medlemmer af Oppositionspartierne kun kan være med, naar der skal tales, men ikke, naar der skal handles.

Venstre siger, at Venstre har sejret. Ja vel, de har sejret paa den Maade, at de har sørget for, at der i en lang Aarrække ikke kan føres anden Politik end den, de nuværende Regeringspartier godkender. Den Slags Sejre er der efter min Opfattelse ingen Grund til at bryste sig af. Det maa Venstre selvfølgelig selv om, men det kan jo gerne være, at Sejrens Frugter ad Aare vil komme til at smage bittert.

Pudsigt virkede det ogsaa, da det ærede Medlem Hr. Brorsen krævede, at Grund-

lovsafstemningen skulde medføre politiske Konsekvenser, hvis man da skal opfatte det paa den Maade, at det ærede Medlem mener, at han kan danne Regering paa det nye Flertal, som de saakaldte „Sofavælgere“ udgjorde paa Afstemningsdagen. Det er klart, at der ogsaa har været Socialdemokrater, der har været fristet til at blive hjemme — det har jeg gjort opmærksom paa inden Afstemningen. De har vejet Statsministerens og Partiets øjeblikkelige Prestigetab mod den Realitet, at Folketingsvalget den 3. April vel ikke gik saa godt, men at Regeringspartierne var sikret i Landstinget, og de har sagt som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at de vilde græde med tørre Øjne, hvis Grundloven faldt. De har ræsonneret som saa: Naar Venstre vil have, at vi skal bevare Magten i Landstinget, lad dem saa endelig faa deres Vilje — og saa er de blevet hjemme.

Det maa paa den anden Side siges, at Grundlovsforhandlingerne blev indledet paa en uheldig Maade. Nedsættelsen af en Kommission viste sig at faa den Konsekvens, at tre Partier mødte bundet til et bestemt Standpunkt, da Forhandlingerne skulde paabegyndes her i Folketinget; der kunde intet ændres i det Kompromis, de tre Partier havde indgaaet. Det er klart, at Befolkningen ønskede et rent Etkammersystem. Det var det, der var blevet den lovet, og den opfattede, om end fejlagtigt, i vid Udstrækning Rigstinget blot som et nyt Navn til Landstinget.

Jeg skal ikke repetere hele den Historie, men kun sige, at det havde været rigtigere og mere formaalstjenligt, om Retsforbundets Ændringsforslag til Regeringsforslaget om et rent Etkammersystem var blevet optaget som Forhandlingsgrundlag. Der er ingen Tvivl om, at hvis man var naaet til Enighed om et rent Etkammersystem, saa vilde de 45 pCt. være naaet. Det var som sagt det, Befolkningen krævede, og da Venstre saa ogsaa senere i Udvalget stillede Forslag om Etkammersystem, ganske vist med smaa Kamre i, som ikke var antagelige, saa skulde man jo synes, at Vejen havde været farbar, oven i Købet da der i Venstrekredse siges — det skal være „Vestkysten“, der har skrevet det —, at Højesteret som øverste Led i Lovgivningsmagten var til fald for en lille Penge.